

ZSUZSANNA ÉS A VÉNEK

Lakott Babilonban egy férfi, akit Joakimnak hívtak.
Helkijának Zsuzsanna nevű leányát vette feleségül,
aki igen szép és istenfélő volt,
mert szülei, akik igazak voltak,
leányukat Mózes törvénye szerint nevelték.
Joakim igen gazdag volt;
a háza szomszédságában gyümölcsös kertje is volt,

és nála jöttek össze a zsidók,
mert mindnyájuknál tekintélyesebb volt.
Abban az esztendőben
két olyan vént tettek a népből bírónak,
akikre ráillett az Úr mondása:
A vénektől indult ki a gonoszság Babilonból,
a bíraktól, akik a népet kormányozni látszottak.
Ezek Joakim házába mentek,
és odajárultak mindazok, akiknek pörös ügyük volt.
Mikor aztán déltájban a nép hazatért,
Zsuzsanna bement sétálni férjének gyümölcsöskertjébe .
A vének naponként látták őt, amint bement és sétált,
és kívánságra gerjedtek iránta;
értelmüket elfordították
és szemüket lesütötték, hogy ne lássák az eget
és meg ne emlékezzenek az igazságos ítéletekről.
Történt pedig egyszer,
miközben ők az alkalmas napot várták,
hogy ő megint lement, éppúgy, mint azelőtt,
csupán két szolgálóleányával,
és fürödni akart a gyümölcsös kertben, mert hőség volt.
Nem volt ott senki sem,
csak a két vén, akik elrejtőzve lesték őt.
Azt mondta tehát szolgálóinak:
„Hozzatok nekem olajat és kenőcsöket,
és zárjátok be a gyümölcsöskert ajtóit,
hogy megfürödhessenem.”
Amikor a szolgálók kimentek, a két vén felkelt,
odafutott és így szólt: ,
„Íme, a gyümölcsöskert ajtajai be vannak zárva,
senki sem lát minket, mi pedig kívánunk téged.
Engedj tehát nekünk és feküdj le velünk.
Ha azonban nem akarod ezt,
tanúskodni fogunk ellened,
hogy egy ifjú volt veled,
azért küldted el magadtól a szolgálókat.”
Zsuzsanna ekkor felsóhajtott, és azt mondta:
„Szorongatás vesz körül mindenfelől,
mert ha ezt megteszem, a halálokat jelenti,
ha pedig nem teszem meg,
nem menekülök meg a kezetekből.
De jobb nekem a ti kezetekbe esnem,
anélkül, hogy valamit elkövetnék,
mintsem vétkezni az Úr színe előtt.”
Erre Zsuzsanna hangosan kiáltozni kezdett,
mire a vének is kiáltozni kezdtek ellene,

sőt az egyik odafutott a gyümölcsöskert ajtajához és kinyitotta.
Amikor a ház szolgálai meghallották a kiáltozást a gyümölcsöskertben,
berohantak a hátsó ajtón, hogy megnézzék, mi az?
Miután a vének elmondták, a szolgák igen elszégyellték magukat,
mert sohasem mondott még valaki ilyesmit Zsuzsannáról.
Mikor aztán másnap a nép elment Joakimhoz, a férjéhez,
odament a két vén is,
telve gonosz szándékkal Zsuzsanna ellen,
hogy kivégeztessék őt.
Azt mondták a nép előtt:
Küldjete el Zsuzsannáért, Helkija leányáért, Joakim feleségéért."
Erre rögtön érte küldtek,
ő pedig eljött szüleivel, fiaival és egész rokonságával együtt.
Sírtak tehát az övéi és mindnyájan, akik ismerték őt.
Aztán felkelt a két vén a nép között,
és rátette kezét az asszony fejére.
Erre az sírva az égre tekintett,
mert szíve bizalommal volt az Úr iránt.
A vének ezt mondták:
„Mialatt mi egyedül sétáltunk a gyümölcsöskertben,
ő bejött két szolgálóleánnyal, bezárta a gyümölcsöskert ajtóit,
és elküldte magától a szolgálókat.
Ekkor odament hozzá egy ifjú, aki el volt rejtőzve, és lefeküdt vele.
Erre mi, akik a gyümölcsöskert szegletében voltunk,
látva a gonoszságot, odarohantunk hozzájuk,
és láttuk, amint együtt feküdtek.
Azt ugyan nem tudtuk elfogni,
mert erősebb volt mint mi, és kinyitotta az ajtót és elfutott;
de őt megfogtuk.
Meg is kérdeztük,
hogy ki volt az az ifjú, de nem akarta nekünk megmondani.
Ennek a dolognak tanúi vagyunk."
Hitt nekik a sokaság, mint a nép véneinek és bíráinak,
és halálra ítélték Zsuzsannát.
Ekkor Zsuzsanna hangosan felkiáltva így szólt:
„Örök Isten,
aki látod, ami titokban történik,
és tudsz mindent, mielőtt megtörténne,
te tudod, hogy hamis tanúságot tettek ellenem.
Íme, meg kell halnom,
noha semmit sem követtem el mindabból,
amit ezek gonoszul rámfogtak."
Az Úr meghallgatta a szavát.
Amikor ugyanis kivégzésre vitték,
az Úr fölkeltette egy fiatalember szent lelkét,
akinek a neve Dániel volt.

Ez hangosan így kiáltott:

„Én mentes vagyok ennek a vérétől.”

Feléje fordult erre az egész nép, és így szólt:

„Mi az, amit mondasz?”

Ekkor ő megállt közöttük és azt mondta:

„Izrael fiai, ti ilyen oktanul,

anélkül, hogy vizsgálatot tartanátok

és az igazságot megállapítanátok,

elítélitek Izraelnek egyik leányát?

Térjete vissza az ítélet helyére,

mert hamis tanúságot mondtak ellene!”

Erre a nép sietve visszatért, a vének pedig kérték:

„Gyere, ülj közénk és oktass minket,

mert Isten megadta neked az időskor dicsőségét.”

Dániel azonban azt mondta nekik:

„Válasszátok el őket egymástól jó messzire,

hadd ítéljek felettük.”

Mikor elválasztották őket egymástól,

odahívta közülük az egyiket és azt mondta neki:

„Te megátalkodott vén gonosztevő!

Most jött el azoknak a bűneidnek a büntetése,

amiket a múltban elkövettél,

amikor igazságtalan ítéleteket hoztál,

elnyomtad az ártatlanokat

és szabadon eresztetted a bűnösöket,

noha az Úr azt mondta:

„Az ártatlant és az igazat meg ne öld!”

Nos tehát, ha láttad őt,

mondd meg,

milyen fa alatt láttad őket egymással beszélgetni?”

Ő azt felelte: „Mézgafa alatt.”

Dániel pedig azt mondta:

„Lám, saját fejed ellen követted el a hazugságot,

mert íme, Isten angyala az ő parancsára kettéhasít téged!”

Aztán félreállította őt,

és odahozatta a másikat és megkérdezte tőle:

„Te Kánaánnak és nem Júdának ivadéka!

A szépség elvette eszedet,

és a vágy megrontotta szívedet.

Így cselekedtetek Izrael leányaival,

azok pedig félve szóba álltak veletek.

Júda leánya azonban nem engedett gonoszságoknak.

Nos tehát, mondd meg nekem,

milyen fa alatt kaptad rajta őket,

amikor egymással beszélgettek?”

Az ezt válaszolta: „Tölgyfa alatt.”

Dániel erre azt mondta neki:

„Valóban te is a saját fejedre hazudtál;

itt van kardjával az Úr angyala,

hogy kettévágjon téged és megöljön titeket!"

Ekkor az egész gyülekezet nagy hangon felkiáltott.

Áldották Istent, aki megmenti a benne bízókat.

Aztán rárontottak a két vénre

-- mert Dániel a saját szájukból rájuk bizonyította,

hogy hamis tanúságot mondtak --,

és úgy cselekedtek velük,

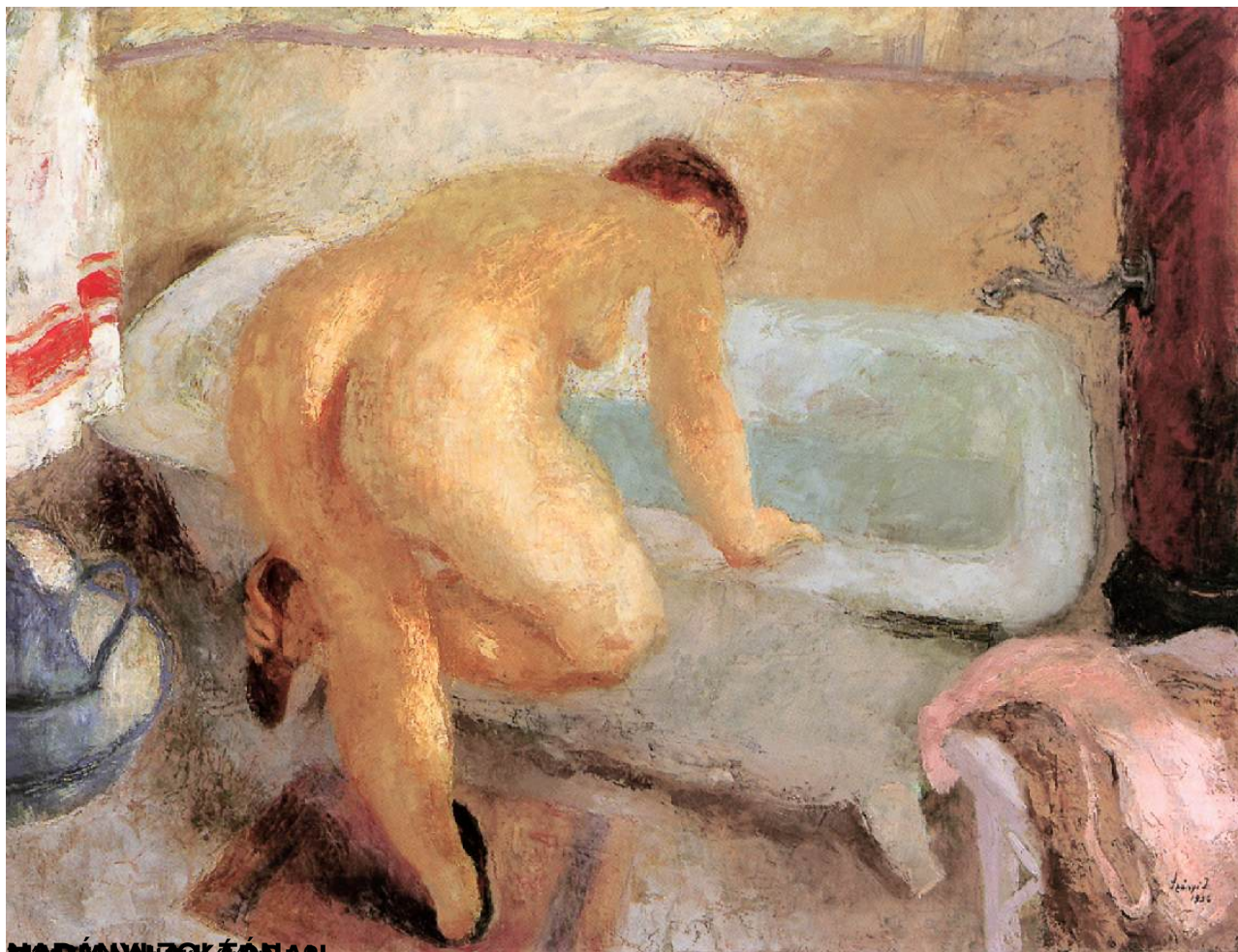
ahogy ők cselekedtek gonoszságukban felebarátjuk ellen,

Mózes törvénye szerint járva el:

megölték őket, s az ártatlan vér megszabadult azon a napon.

Dán 13,1-9.15-17.19-30.33-62

*

MA DÁNIAI ZSOLTA
[REDACTED] ön-két
[REDACTED] és,
[REDACTED] ggyan,